

aarzelde niet, openlijk hun gedrag goed te keuren en voor hen te bidden, ofschoon Basnage, zijn ambtgenoot, dit ten zeerste afkeurde, misschien overeenkomstig den wensch of het gebod der overheid, die reeds vergeten had, hoe hare vaders indertijd hunne vrijheid dankten aan revolutie, aan verzet tegen den wettigen vorst, die 's menschen hoogste goederen niet wilde eerbiedigen.

De ellende der Hugenooten was waarlijk hoog gestegen. Niet alleen de herroeping van het edict van Nantes had duizenden bij duizenden hun vaderland doen verlaten om, evenals een eeuw vroeger de Vlamingen uit Zuid-Nederland, hier een toevluchtsoord te zoeken, maar de afschuwelijke wreedheid van Louvois, die in 1689 den Palts tot een woestenij maakte, had nog een tallooze menigte naar hier en elders, vooral naar Engeland gevoerd. Van alle kanten gingen er in de Protestantsche wereld stemmen op en schier overal vormden zich vereenigingen om hen te ondersteunen. Kerkelijke (1) en wereldlijke overheden sloegen de handen ineen om te helpen, al was het niet altijd uit onbaatzuchtige, Christelijke liefde.

Aller oog was gevestigd op onzen grooten Willem III: hij en hij alleen kon en moest helpen, zoo meende men, hij de vorst, wiens leven gewijd was aan de vernedering

---

Dat o. a. de Fransche gezant, d'Avaux, niet bijzonder met hem ingenomen was, mag men zeker hieruit opmaken dat hij, toen er een penning ter eere van Jurieu geslagen was, er een liet vervaardigen om hem te bespotten. Zie G. van Loon, Beschrijving der Nederlandsche Historie-penningen, Dl. III., p. 352 en 353.

Het archief onzer gemeente bezit vier portretten van hem in zwarte kunst. Tot zinspreuk had hij «Spe fati melioris alor» (Ik leef in hoop op beter).

(1) Men vindt in de Acta van den kerkeraad der Nederduitsch-Gereformeerde Gemeente te dezer stede hunne belangen meermalen ter sprake gebracht.